

קילר

(מתוך הקובץ "סיפורים לנסיעות קצרות")

לילה אחד בסוף המשמרת, ברוך מספר לז'ק שהוא עוזב ונוסע לחוצלארץ. המטבח כבר סגור, מוכן לארח את החולדות. ז'ק דוחף את הראש מתחת לברז ומרטיב את השיער. הוא מאד גאה בבלורית השחורה שלו שאין בה אף שיערת שיבה. רק בשפם שלו זוהרים כמה פסים כסופים. ובגבות.

"אז מתי אתה נוסע?" הוא מטפטף על המסרק שמן זית, סגולה לחיזוק השורשים, ומסתרק מול דלת הנירוסטה של המקרר.

"בסוף החודש, אחרי החגים."

ברוך פושט את הבגדים בפעם האחרונה ודוחף אותם לפח הגדול, המלא עד שפתו, שעומד באמצע המטבח.

"מה אתה עושה, קילר?"

המכנסיים של ברוך נוקשים, ספוגים בלכלוך של שמונה חודשים. בקושי הוא מצליח לדחוף אותם לאשפה. גם את נעלי הספורט המרופטות הוא דוחס לתוך הפח.

"לאן?" שואל ז'ק.

"לאיפה שקר", אומר ברוך, "לאיפה שיורד שלג." הוא מוציא מתוך שקית מרשרשת בגדים חדשים ומנתק מהם את התוויות.

"זמה עם אילת?" שואל ז'ק.

"אילת?" ברוך מסיר את תמיכת הפלסטיק מצווארון החולצה המקופלת, ומנער אותה. ריח הבד החדש נעלם לתוך האוויר החרוך.

"היית פעם באילת?"

"האמת, אף פעם לא הייתי באילת," אומר ברוך.

ז'ק מספר לברוך שמיליונר אחד, בחור שהוא מכיר מהצבא, הזמין אותו לבשל על היאכטה שלו, באילת, בערב יום הכיפורים. הוא שואל: "מה דעתך, קילר, מתחשק לך לבוא לעזור לי באילת? בא לך להרוויח עוד מאתיים דולר לפני שאתה מתחפף מכאן לעולם הגדול?"

ז'ק קורא לברוך "קילר". ברוך לא יודע למה. אולי בגלל ה"קלרמן" שרשום בטוש על תרמיל הגב הקטן שלו. אבל חוץ מהעניין הזה, ברוך יודע על ז'ק כל מה ששוטף כלים צריך לדעת על שף: שזה מקצוע שלימדו אותו בצבא, ושאחרי הצבא הוא עבד במלון, ושאחרי המלון עבד במסעדה צרפתית, ושאחרי המסעדה פתח מקום משלו ושקע בחובות, ושאשתו נפטרה, ושהילדים עזבו את הבית, ושבסוף הגיע ל"המפגש" עם שני דיסקוסים פרוצים בגב ולכן הוא מסתובב עכשיו בין הגריל למגשים על כסא של מזכירה עם ארבעה גלגלים.

ז'ק סיפר לברוך חלומות שלו, אבל ברוך אף פעם לא ידע אם אלה חלומות אמיתיים או שז'ק המציא אותם בשבילו. פעם הוא חלם, כך סיפר, שהוא שוכב עם סבתא שלו ושהיא מגלה לו את כל המספרים של הלוטו. אבל בבוקר לא זכר אותם. מישהו אחר זכה בארבעה מיליון.

פעם אחרת חלם שהנשיא קלינטון בא לאכול במסעדה ואין מה לתת לו חוץ מביצה מקושקשת עם בצל ירוק. הוא אמר: "תאר לעצמך, קילר, איזו בושה." שמונה חודשים שטף ברוך את הכלים במטבח של "המפגש". במשך הזמן למד להכין מנות ראשונות. לפעמים הלך לקיוסק לקנות לז'ק סיגריות.

באמצע ספטמבר הם נוחתים באילת ובחורה צהובת שיער מחכה להם בשדה התעופה ולוקחת אותם למרינה בג'יפ אדום. היא אומרת שקוראים לה דפי ושהיא הבת של המיליונר ומדריכת צלילה בשעות הפנאי.

ה"ירדנה" ארוכת החרטום וכפולת הסיפונים עוגנת בקצה המזח כמו טירה לבנה. צלחות תקשורת וחבילה שמנה של אנטנות גודשות את גג גשר הפיקוד.

בחלונות מבהיקה תמונת הרכס המקומט שממול, והרכס מאדים והולך עם מסלולה המנמיך של השמש. הים נוצץ ודביק כמו סוכריית מנטה. סירות מרוץ אחרונות מושכות גולשים בתוך תלמים של קצף. ז'ק אומר: "אתה יודע קילר, יש כאלה שיודעים איך למצוא את החיים, ויש כאלה שכל החיים שלהם מחפשים את החיים ולא מוצאים." הם שרועים בכורסאות נצרים וביניהם שולחן ועליו כד לימונדה. הם משקשקים קוביות קרח בכוסות וגם הכבלים משקשקים על התרנים.

ואז פתאום ראש קרח מתרומם באיטיות מתוך גרם המדרגות אל פני הסיפון ומושך אחריו כתפיים כבדות וחזה שזוף מכוסה תלתלי שיבה. זה שביט, המיליונר. פעם, לפני הרבה שנים, שביט היה מפקד בסיס ז'ק היה הרס"ר מטבח שלו.

"זולקם מי פרנדס, " אומר שביט ומנופף אליהם בבקבוק בירה. הוא לבוש בשארוואל נפוח שקשור בשרוך על בטנו.

ז'ק קם לקראתו. הם מתחבקים.

"אני שמח שבאת ז'קו, " אומר שביט, "באמת שמח. איך הייתה הנסיעה?" "הגב הורס אותי, בנץ, " אומר ז'ק.

"מאז שאני מכיר אותו הוא תמיד סובל, " אומר שביט לברוך. "יש אנשים שצריכים איזה כאב כרוני כדי לדעת שהם קיימים." הוא לוגם מהבקבוק ומקנח את פיו בכף ידו הקטנה להפליא. "אולי בירה יכולה לעזור לך, ז'קו, היא מעורבבת עם טיפת וודקה."

"זה לא הולך טוב עם הכדורים."

"אוקי, חמודי, " אומר שביט, "מה שמתאים לך. " הוא מתיישב בין ז'ק לברוך. "הכול בראש, " הוא אומר.

"זה קילר, הסגן שלי, " אומר ז'ק.

"אה, זה אתה המומחה, " אומר שביט ומושיט את ידו הגוצית לברוך.

"למה אני מומחה?" שואל ברוך.

"ללובסטרים, " אומר ז'ק.

ערב יום כיפור, הים משחיר. רוח חמה מקלפת גלים קטנים מעל פני המים.

"לא הייתי מטריח אותך, ז'קו", אומר שביט, "אם השפית הקבועה שלי לא הייתה מתאהבת בפקידת המכס של המרינה בפיראוס. היא הייתה בסדר גמור. לא רעה בכלל. ספציאליסטית של ברבוניות וסרדינים. חוץ מזה שתמיד הייתה חותכת את האצבעות, בייחוד כשהים היה גבוה. מידי פעם הינו מוצאים פלסטר בסלט. אבל כשאתה על סירה אתה לומד להיות קשוח. אז כאמור היא התפטרה על רקע רומנטי ובדרך הביתה נאלצנו לאכול רק לחם וחמאה. מזל, כי השתוללה סערה נוראית בים האיגאי. שלושה ימים הקאנו את הנשמה."

הוא מפסיק את שטף דיבורו, קם, מושך את השאראוול ומתח את השרוך.

"תגידו לי, חבר'ה, עשו לכם כבר סיור באוניה?"

הוא צועד לקצה הסיפון מושך מיקרופון מתוך קופסה שמחוברת לקיר גשר הפיקוד. קולו מהדהד במערכת הכריזה: "דפי מתבקשת לעלות לסיפון. אני חוזר, דפי, אבא מחכה לך על הסיפון."

כעבור שניות מגיח ראשה הצהוב של דפי מגרם המדרגות.

"כבר הכרתם את הבת שלי, דפי", אומר שביט. הוא מקיף אותה בזרועו העבה

ומצמיד אותה אליו. "דפי, חומד, תעשי בבקשה לאדונים סיור באוניה."

"רק בלי נעליים", אומרת דפי. ז'ק וברוך חולצים את הנעליים ותולים אותן על אצבעותיהן.

הם יורדים אחרי דפי לתוך בטנה של ה"ירדנה" והיא מובילה אותם לסלון שבמרכז עומד שולחן ביליארד, ומשם לחדרי השינה. דפי אומרת שיש עכשיו הרבה מקומות פנויים על ה"ירדנה" מכיוון שהסקיפר והקצין הראשון, שהוא גם איש התחזוקה, בחופש, הטבחית התפטרה, ואשתו של אבא שלה, שרגישה מאד לטלטולים, לעולם לא עולה על יאכטות.

אחר-כך הם עולים שוב לסיפון האחורי שאליו צמודים חדר האוכל והמטבח.

דפי פותחת את המקרר ומושכת מתוכו ארגז פלסטיק. בארגז, בתוך מצע של שבבי קרח, מונחת ערימה של לובסטרים.

"הם באו איתכם במטוס מתל-אביב," אומרת דפי, "ואתמול הם הגיעו מקנדה. חצי עולם הם כבר עברו."

ז'ק מוציא סרטן אחד מהקרח ובוחן אותו מקרוב.

"יש עוד ארגז אחד," אומרת דפי, "אתם חושבים שעשרים יספיקו לעשרה אנשים?"

הסרטן מתחמם בכף ידו של ז'ק. רגליו מתעוררות לחיים וזזות באיטיות כאילו בודקות את תקינות הפרקים. הוא דומה למכונה עתיקה שְלוחות הפלדה האפורות שלה החלידו. מניפות זנבו מקופלות תחת בטנו. צבתותיו בהירות השיניים, אחת גדולה מהאחרת, כבולות ברצועות גומי כחולות. מחושיו הארוכים תלויים רפויים. אחד מהם קרוע.

"איך אתם מתכוונים לעשות אותם?" שואלת דפי.

"מה אתה אומר, קילר?" שואל ז'ק, "חמאה או ויניגרט?"

הוא מחזיר את הסרטן למצע שבבי הקרח, ודפי דוחפת את הארגז למקרר. כשהיא מתכופפת נפער צווארון חולצתה. שדיה מחודדים כמו שתי קונכיית לבנות.

בינתיים מתחילים להגיע האורחים. צעדיהם מהדהדים בבטן היאכטה.

"אני שונאת אותם," אומרת דפי.

"חברים של אבא שלך," אומר ברוך.

"גם אותו אני שונאת," אומרת דפי.

היא מספרת שבאה לעבוד על היאכטה של אבא שלה עד שיתחילו הלימודים כי אם לא תעבוד לא יהיה לה כסף. כל מה שעליה לעשות הערב זה להגיש משקאות ולהיות נחמדה. זה הכול..

"אולי אתה יכול לעזור לי להעלות את הבקבוקים והכוסות?" היא שואלת את ברוך.

ברמקולים שר סינטרה. האורחים שותים ומדברים. זוג רוקד. שביט עובר ביניהם, צוחק, לוגם, מוצץ סיגר וזורק אותו לים.

כשברוך חוזר למטבח הוא מוצא את ז'ק לבוש בחלוק לבן, מגוהץ, בעל שתי שורות כפתורים, ומכנסי שף משובצים. ברוך מעולם לא ראה את ז'ק בבגדי עבודה נקיים.

"על מה אתה מסתכל, קילר?" שואל ז'ק. הוא קושר סינר כל בטנו.

"אני לא יודע שום דבר על לובסטרים," לוחש ברוך לז'ק.

"אל תדאג קילר," עונה לו ז'ק בלחישה. "כל מה שאתה צריך לעשות זה להרוג אותם. את כל השאר תשאיר לי."

"אף פעם לא הרגתי לובסטרים," לוחש ברוך.

"זה קל," לוחש ז'ק, "זורקים אותם למים רותחים ומשאירים אותם בפנים לשלוש דקות."

"אני לא יכול," לוחש ברוך.

"בטח שאתה יכול," לוחש ז'ק, "כבר ראיתי אותך הורג ג'וקים."

"אני לא יכול," אומר ברוך.

"אין לך ברירה, קילר," אומר ז'ק, "בשביל זה אתה כאן."

ברוך קלרמן עומד מול אשנב המטבח ומביט במלונות השופכים את אורותיהם לתוך מי המפרץ. האם הוא שומע תקיעת שופר או צופר של ספינת גרר בנמל עקבה?

"נדמה לי שבערב יום הכיפורים נפתחים השמיים," אומר ברוך לז'ק, "אולי זה בתשעה באב? אני לא זוכר."

"בכל מקרה זה מסוכן," אומר ז'ק, "משהו עוד יכול ליפול משם."

"זאת הזדמנות לבקש משאלה," אומר ברוך.

ז'ק בולע עוד שתי טבליות ירוקות. הכאב בגב גורם לרעד בשפתיו. אגלי זיעה מתגלגלים אל שפמו. "לבקש לא עולה כסף," הוא אומר, "לקבל זה כבר סיפור אחר."

ז'ק שולח את ברוך לסיפון עם חצאי אבוקדו, סלומון מעושן, סלט איקרה ולחם קלוי. הוא מבקש מברוך לבדוק אם האורחים כבר מוכנים ללובסטרים.

האישה הבלונדינית מורידה את החולצה ומטפסת על השולחן. היא מדגימה ריקוד בטן.

"איזה תחת, איזה תחת," מתמוגג שביט. הוא יושב בראש השולחן כמו מלך זקן, לוגם וצוחק לסירוגין. "סיפרתי לכם פעם את הסיפור על היהודי שהתאהב בכושית? פעם, יהודי אחד התאהב בכושית..." הוא אומר וגועה בצחוק בלתי נשלט. "פעם היה יהודי אחד שהתאהב בכושית..." הבקבוק נופל מיידו, מתגלגל על הקרשים והוא מקרטע אחריו כמו דוב בקרקס. "פעם היה יהודי אחד..." הוא שואג.

הקבלן עוצר את הבקבוק ברגלו היחפה ומגלגל אותו בחזרה. "זונס דר ווז א ג'ו הו פל אין לב וויז א בלק וומן," מתרגמת השחקנית לשגריר ואשתו.

"אי לב איט," אומר השגריר.

הרוח מלבה את הגחלת שבין שפתיה השחורות של אשת השגריר.

"אני מכיר את הבדיחה הזאת," אומר הצייר המפורסם וצוחק. גם הקבלן והבלונדינית צוחקים. וגם השחקנית.

"יום אחד הוא מחליט לקנות לה מתנה..." אומר שביט. הוא נופל על בירכיו ומקיא.

"ואז הוא לוקח אותה לחנות תכשיטים..." צוחק הצייר המפורסם, "אני מכיר את הבדיחה הזאת."

"אז הוא לוקח אותה לחנות תכשיטים..." גונח שביט, "... ושואל את המוכר אם יש הנחה..." פניו מתעוותות ומאדימות. עיניו מתגלגלות. הוא צונח מכווץ על הקרשים.

"אני מכיר את זה," צורח הצייר, "נו, תספר כבר, בנץ, תספר!"

הבקבוק מתגלגל משביט למעקה וחוזר לחיקו עם תנועת היאכטה.

הם כולם משתתקים פתאום. רק השחקנית עוד ממשיכה בצחוקה הבכייני. הקבלן
וברוך כורעים ליד שביט. הקבלן תופס ומטלטל את הפנים הדוממות.
"מה קורה לך, בנץ? מה קורה לך? תתעורר," אומר הקבלן.
"מה קרה לו?" שואל הצייר המפורסם. הוא מזדקף ונשען על השולחן.
"שמישהו יזמין אמבולנס," אומר ברוך.
"זוטס גואינג און?" שואל השגריר.
הקבלן מושיט יד לבלונדינית והיא יורדת מהשולחן לכסא ומהכסא לקרשי
הסיפון.
"שמישהו כבר יזמין אמבולנס!" צורח ברוך, "עכשיו!"
הצייר מחטט בז'קט התלוי על משענת הכסא ומוציא מכשיר טלפון.
"או שיט," אומר השגריר.
"או שיט," אומרת אשת השגריר, "זוט א טרג'די."

האמבולנס מגיע מהר. בערב יום הכיפורים הרחובות ריקים.
הרופא כורע ליד גופו הגדול של שביט לוקח את היד הקטנה, מקיף באגודלו את
המפרק.
"אין דופק," ממלמל הרופא.
הפראמדיק, גם הוא יורד על ברכיו, מצליב שתי כפות ידיים על החזה השעיר
ולוחץ. ושוב לוחץ. ושוב. אבל שביט לא קם לתחייה.
"נראה לי שאבוד," אומר הפראמדיק.
"מי כאן הכי קרוב למנוח?" שואל הרופא.
דפי מצביעה. "אני," היא אומרת בביישנות.
"מה את שלו?" שואל הרופא.
"בת," אומרת דפי.
"תנחומי," אומר הרופא, "שלא תדעי עוד צער."

השגריר ואשתו יורדים ראשונים. אחריהם הקבלן. הוא מוביל את הבלונדינית
בעורפה.

הצייר המפורסם מחבק את כתפיה של דפי ואומר: "אם את צריכה משהו, אל תהססי להתקשר." השחקנית, שעוד פולטת שיהוקים של צחוק, נגררת אחריו. תחת בית שחיה לחוצים מוקסינים מוזהבים. שישה שיכורים צועדים על המזח, צועדים וכושלים, עד שלבסוף הם נעלמים באורות הטיילת.

ז'ק משעין את אמות ידיו על המעקה ומניח עליהן את מצחו. "הגב הורס אותי, הוא אומר בקול חנוק, "הכדורים דפקו לי את הראש." "לך לישון, " אומר לו ברוך.

"אמא שלי עזבה את הגוף שלה כשהייתי בת עשר בערך, " אומרת דפי. "זה עצוב נורא שאמא מתה וילדה נשארת לבד, " אומר ברוך. הם יושבים בשולי הסיפון ורגליהם מתנדנדות מעל המים. "אבל היא לא מתה, " אומרת דפי. "בן אדם מת מיליוני פעמים אבל רק פעם אחת הוא עוזב את הגוף שלו, משתחרר." "מה זאת אומרת מת מיליון פעמים?" "אנחנו כל הזמן מתים וחיים מחדש. כל שנייה חלקיקים מהקיום שלנו מתים, וחלקיקים אחרים נולדים." "מתים רק פעם אחת, דפי, וכשמתים – פשוט מפסיקים להיות. זה הכול. מוות פירושו סוף. הסוף הכי סופי שיש." "אי אפשר למות בלי לדעת לחיות קודם. אני לא מצפה שתצליח להבין את זה. אנשים כמוך חושבים שלחיות פירושו להתכונן לאותו הסוף הסופי והמוחלט הזה שעליו אתה מדבר. כלומר לפחוד כל הזמן. ומתוך פחד לנסות לצבור כמה שיותר רכוש. מזכרות. כוח. כמו אבא שלי. אבא שלי היה איש פחדן כזה. תראה כמה כסף הוא אסף. מרב פחד. הוא כל כך פחד שלא הפסיק לאסוף כסף. עוד ועוד ועוד. " דפי מחייכת. "אז אולי תלמדי אותי, " אומר ברוך ומלטף את כתפה. "גם אני רוצה למות ולחיות מחדש מיליון פעמים."

דפי מסלקת את ידו בעדינות. "בסדר, אני אלמד אותך. רק תבטיח לי להיות פתוח לגמרי. תבטיח לי שאתה מוכן להשתחרר מכל הדעות הקדומות."

"מבטיח."

"בוא נעשה קודם-כל תרגיל הכנה."

"אוקי."

"עצום עיניים."

ברוך עוצם את עיניו.

"עכשיו תנסה להרגיש את הגוף שלך מפנים, "אומרת דפי, "רק במחשבות. אתה מוכן?"

"אני מוכן, "אומר ברוך.

"בוא נתחיל ברגליים, בכפות הרגליים, תנסה להרגיש את הקימורים של כפות הרגליים? אתה מרגיש?"

"כן."

"טוב. עכשיו תעלה קצת. תרגיש את הברך. בלי לזוז. בלי להסתכל. אתה מרגיש?"

"כן."

"יופי. בוא ננסה מקום אחר. השיער. בוא תרגיש את השיער מבפנים. אתה יכול?"

ברוך מהסס. לבסוף הוא אומר: "כן."

"עכשיו לך לעין. לעין השמאלית קודם. אני רוצה שתנסה להסתכל על העין מפנים."

"טוב."

"אתה מצליח?"

"אולי."

"כן או לא?"

שוב הוא מהסס ולבסוף עונה: "כן."

"יופי. עכשיו לשלב הבא. זה קשה. אתה מוכן?"

"כן."

”עכשיו אני רוצה שתיגע באני שלך, שתיגע בו מפנים כמו שנגעת בכל האברים
האחרים.”

”האני שלי?”

”בתוך הגוף שלך יש עוד משהו חוץ מגוף, נכון? למשהו הזה אני מתכוונת.”

”המוח? את מתכוונת למח?”

”לא, לא, מוח זה חלק מהגוף.”

”אבל האני שלי זה המחשבות שלי.”

”לא. המחשבות רק צריכות לקחת אותך לשם, לאני הזה. אתה מכיר אותו? אם

אתה מכיר אותו – תמצא אותו. תיגע בו. עכשיו.”

ברוך פוקח את עיניו. ”אני לא יכול, אני מצטער. אני לא מבין מה את רוצה

ממני. אני לא מבין כלום.”

”אתה צריך להתאמץ.”

”את יודעת מה? הדיבורים האלה מעצבנים אותי.”

”מה מעצבן אותך, זה שקשה לך? זה שאתה לא מצליח להבין דברים? זה

טבעי.”

”לא, אני אגיד לך מה מעצבן אותי. מה שמעצבן אותי זה שאני בכלל לא רוצה

לגעת בעצמי. לא מבפנים ולא מבחוץ. אני רוצה לגעת בך.”

”אתה מאכזב אותי.”

”אני רוצה לגעת בך, דפי. תני לי לגעת בך.”

”לא.”

”אבל אני אוהב אותך, ” אומר ברוך. הוא מחבק את כתפיה ומושך אותה אליו.

היא מסלקת אותו ממנה.

”די!” עזוב אותי. ” היא קמה ומתרחקת. עיניה מתמלאות בדמעות. ”ידעתי

שבסוף נגיע לגועל נפש, ” היא אומרת בקול צרוד מעלבון, ”ידעתי שבסוף נגיע

לחומריות, לחומרים. אתה כמו כל הגברים. אתה כמו אבא שלי. רק דבר אחד

אתם כולכם רוצים.”

”את מטורפת, ” ממלמל ברוך. אבל היא לא שומעת.

הרוח מתחזקת. הגלים מתפרעים.

ברוך יורד למטבח וחוזר לסיפון עם שני ארגזי פלסטיק קרים. הוא פורק את הארגזים משכמו ושופך את תכולתם על הקרשים. הרוח החמה הופכת את הקרח לשלוליות ועשרים הסרטנים מתחילים לזוז באיטיות ובשקט כמו צעצועים על סוף הקפיץ.

ברוך אווז אחד מהם בגבו, מסיר את רצועות הגומי מצבתותיו, מתכופף מעבר למעקה ומפיל אותו למים. אחר כך הוא תופס אותם אחד אחד, מפשיט אותם מהגומיות ומשחרר אותם לים. נדמה לו שהוא רואה את צלליותיהם המתרחקות במים.

ה"ירדנה" עולה ויורדת. בקבוק מתגלגל על הסיפון. הבקבוק של שביט. ברוך מרים את הבקבוק ולוגם ממנו. עשרים לובסטרים קנדיים שוחים בים סוף.

המלונות שופכים אורות לתוך הים הפרוע. עוד מעט בקר. ברוך חושב: מעניין אם הסרטנים יצליחו לחזור לקנדה. זה רחוק, אבל למה להם למה? הם יכולים דרך תעלת סואץ אם הם רוצים, ומשם לים התיכון, או להקיף את אפריקה. אבל אולי אין להם כל כך הרבה זמן. כמה שנים חי לובסטר? הוא יושב בגשר הפיקוד על כורסת העור של הקברניט. שעונים זורחים מסביב. מפה ימית של אזור ים סוף פרושה על הקיר מולו. אור ירוק מהבהב על צג של מכשיר ניווט. ההגה זז ימינה ושמאלה. פרוסת ירח דקה דוהה בשמיים. ברוך נרדם.

צהריים. אחת עשרים ושתיים באילת, אחת-עשרה עשרים ושתיים בגריניץ'. שני השעונים תלויים משני צידי הדלת. ברוך מתעורר על מושב הקברניט. עורפו תפוס. הוא יורד מגשר הפיקוד אל הסיפון העליון. מישהו כבר פינה את השולחן ושטף את הקרשים. כורסאות השיזוף מקופלות מלבד זאת שעליה שרוע ז'ק. שמשיה מצלה על פניו.

הוא שואל: "רוצה לאכול משהו, קילר? נשאר המון אוכל מאתמול."
"אני לא רעב," אומר ברוך.
"טוב אז תעשה לי טובה, אל תדבר איתי על אוכל בכלל."
"אתה התחלת," אומר ברוך. הוא משתין לתוך הים המתנדנד. רגליו רועדות.
"תארוז את הדברים שלך," אומר ז'ק, "אנחנו הולכים."
"היום יום כיפור שכחת?"
"יש לי מחלת ים," אומר ז'ק. "אני מעדיף להסתובב ברחובות עד שהאוטובוס
הראשון יוצא."
"איפה דפי?" שואל ברוך.
"היא למטה, בקבינה," אומר ז'ק, "ביקשה לא להפריע לה."
"דפי? דפי?" ברוך דופק על דלת התא ומקשיב. נדמה לו שהוא שומע אותה
בוכה.
"רק רציתי שתדעי," הוא אומר, "שבבילה, מאוחר, אחרי שנפרדנו, הצלחתי
לגעת באני שלי. אבל אחרי שנגעתי בו – ישר נרדמתי."
ברוך וז'ק מטיילים בעיר עד שחוזרת ההמולה לרחובות. אורות נדלקים.
שוב לילה. הם יושבים על הרציף בתחנה המרכזית ומחכים שהנהג יפתח את
הדלת.
ז'ק אומר: "מאז שאשתי מתה אין לילדים סיבה לבוא לבקר. הם היו קשורים
אליה, לא אלי. גם אני הייתי ככה. אבל אני גדלתי בלי אמא. לא אהבתי אף אחד
חוץ מסבתא שלי."
הם עולים לאוטובוס ומתיישבים בספסל האחורי.
"הגיע הזמן למצוא מישהי חדשה," אומר ז'ק.
האוטובוס יוצא מאילת לתוך הערבה. ברוך מצמיד את ראשו לשמשה.
"אני רוצה שתעזור לי לכתוב מודעה לעיתון," אומר ז'ק. הוא מדליק את המנורה
מעליו, מוציא פיסת נייר מהכיס ומשרבט משהו.

”סתכל, ” הוא אומר ומושיט לברוך את הנייר. בתוך מסגרת של קו רועד כתוב

בכתב יד של ילד:

אלמן, 1.72, בן 53 אבל נראה 34, נחמד ורגיש, חובב בישול, מחפש מישהי

נחמדה ורגישה, יפה, לא מתוסבכת, שאוהבת את החיים ויודעת לשמוח.

”מה דעתך קילר?”

”אתה יודע שמשלמים לפי מילה?” אומר ברוך.

אורות רחוקים רועדים בקצה המישור.

”לא חשוב הכסף, ” אומר ז’ק.

[חזרה לאתר](#)